

ישעיה ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "מקור חיים" בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א בית הכנסת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קרית שרת חולון

גליון מס' 311

ערש"ק פרשת "כי תשא" טו' באדר תשע"ב

יתומים היינו ואין אב

בשבת קודש עת נקרא בספר התורה הנצחי את הפסוק "כי תשא את ראש בני ישראל" קל יהיה להבין את המכה והשבר שהושברנו בשבוע החולף, ביום פטירתו של רעיא מהימנא, נלקח לצערנו הרועה הנאמן "ראש בני ישראל" (ר"ת רב"י) רבינו הקדוש והטהור, עמוד צלותהון דישראל, הנור והעטרה, האדמו"ר מנדבורנה הרה"צ רבי יעקב ישכר בער הרני כפרת משכבו, זצוקללה"ה זי"ע"א. איה מקום כבודו להעריצו ומי ימלל שבחיו, גדולתו ותפארת מעשיו? על מה נדבר ומה נספר? על התמדתו העצומה בתורה הקדושה בעמל וביגיעה? על הנהגות הקדושה, הטהרה והפרישות שלא מעלמא הדין? על הדקדוק בכבודו של כל אדם באשר הוא אדם? על צדקת פרזונו לאלפים ולרבבות במתן בסתר בהכנסת כלה ובעזרה ליתומים ולאמנות? על היותו רבי רחום וחנון, אב ורועה נאמן לצאן מרעיתו? על הארת הפנים, העידוד והתמיכה לכל נצרף? על ההתנזרות המוחלטת מכל מנעמי עולם הזה? על הדביקות המופלגת בבוראו? על הישועות, הניסים והנפלאות שהתגלגלו תחת ידו בבחינת ותגזור אומר ויקם לך? זכיתי להיות עד קרוב בכל נושא מהשאלות הללו בידועו ומכירי מעט מן המעט, כמה דיו ניתן לשפוך וכמה יש לבכות על החלל העצום שנפער בעם ישראל כולו! חזקה עלינו צוואתו שלא להספידו אך איבדנו! הורם הנור והוסרה העטרה, דומני שאם נרצה להגדיר את כ"ק מרן מורי ורבי הרני כפרת משכבו, אוכל לומר שנתקיים בו דברי רבינו הבעל שם טוב זי"ע"א בפרשו את הפסוק "מר דרור בשמים ראש" שאם רצונו לדעת מי נחשב לצדיק וראש בשמים, יש לבדוק זאת על ידו מר דרור, אם בא אדם לצדיק בבחינת "מר", כולו מרירות ועצבות, אך יוצא הוא בגדר דרור, שמח וחופשי, הרי שבשמים הוא נחשב לראש! כזה היה רבינו הכ"מ זי"ע"א, אין אדם שנכנס עם מטען של צרות ולא יצא חופשי, יכול אני למלאת דפים לאלפים ולרבבות מהמופתים שעני ראתה וחוותה, כמעט בשתי עשרות שנים שזכיתי להיות במחיצתו, אך גדולתו של רבינו זי"ע"א היתה בנשיאת העול עם השני, אומנם האדם יצא שמח וטוב לב אך לא ידע שהניח את החבילה הגדולה על אותו גוף צנום שסבל את הכל על כתפיו, ישב ובכה, התחנן והשתטח ולבסוף פעל ישועות בעבור הכלל ועתה מי יתן לנו תמורתו ומי יתן לנו כפרתו. יתומים היינו ואין אב, מקבלים אנו לשמור את פקודת קודשו להרבות בתורה ובמצוות ולעשות כל שביכולתנו להוסיף עליה לנשמתו הטהורה ויהי רצון שיהא מליץ יושר בעבור הרבנית הצדקנית תליט"א ובעבור בנו ממשיך דרכו, כ"ק האדמו"ר שליט"א ויתר בניו הרה"צ שליט"א על כלל העדה, על קהילתנו הקדושה יע"א שמאוד אהב, קירב וחייב ובעבור כלל ישראל. שיגדור ה' פרצותינו ונזכה בקרוב לראותו בתחיית מתי ישראל ובבנין בית מקדשינו ותפארתינו. יגל יעקב ישמח ישראל, אכ"ר.

מנאי תלמידו הכותב וחותם בלב מורתה מוגרבי יוסף

"בן המלך?"

על הכתוב בפרשתינו "המנורה הטהורה" דרשו חז"ל במסכת מנחות (כ"ט). אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן, מאי דכתיב "המנורה הטהורה" - שירדו מעשיה ממקום טהרה. וידוע שבמנורה היו שבעה קנים וכנגדם, שבעה "קנים" באדם שעליו לקדשם ולשומרם בכדי לשמור על הנשמה שירדה ממקום טהרה שתשאר טהורה! ר"בעלינו לשבח" כתב, שאחד מגדולי הדור נשאל הכיצד אפשר בדורינו לשמור את עצמנו מכל המראות האסורות ושאר נגעים, ולהשאר זכים וטהורים? ואותו גדול ענה תשובה נפלאה שמן הראוי שנשריש אותה עמוק בליבנו והיה זה שכרנו! ישנם מספר אופנים ללמוד המוסר, לימוד מוסר מתוך ספרי המוסר המפורסמים והידועים, או שמיעת שיחת מוסר מאחד המשגיחים הרחנתיים. אם היה באפשרותנו לשמוע שיחת מוסר משלמה המלך ע"ה, בודאי היינו רצים ואף מוכנים היינו לשלם מדינתו טבין ותקילין! שיחת מוסר מהחכם מכל אדם - אסור להחמיץ! ועתה אם היו מגלים לאוזנינו שיש שיחת מוסר של ה' יתברך, מקומו של אף אדם לא היה נפקד! אומנם, אכן כן, ישנה שיחה כזו, שיחה נפלאה שאורכה לא עולה על מילה אחת! כתוב במשלי: "מוסר ה' בני אל תמאס...". המוסר של ה' יתברך אל לנו היא "בני", אתה הבן שלי, בן של מלך מלכי המלכים הקב"ה, וממילא לא יתכן שתעשה מעשים שימאסו את נשמתך הטהורה, חלק אלוך ממעלו! לא יתכן שתפגום בעיניים או בידיים, בפה או במחשבה! נזכור מילה זאת האחת, שטומנת בחובה מסר רב: "בני", "בני", "בני" - אתה בן המלך! נחזור עליה השכם והערב, ונזכה להחזיר הנשמה לכור מחצבתה בזמנה - זכה וטהורה.

זמני כניסת שבת וציאת השבת

לרכנו תם	ציאת השבת	כניסת השבת	ת"א
18:57	18:21	17:22	ת"א
19:02	18:20	17:08	י-ם
18:59	18:21	17:14	חיפה
19:00	18:22	17:25	ב"ש

הפסרת השבוע: "ויהי ימים וכו' וישלח אחאב"

מטעמים לשבת

מידת החרון אף ולסלקה מעם ישראל, ולכן בחר רבי לפתוח את הפרק במילה "אף".
(עלינו לשבת)

"ולדת עליכם היום ברכה" (לב,כט)
אל חדרו של כבוד קדושת האדמו"ר הגה"ק מקלויזנבורג זצ"ל נכנס אברך וביקש ברכה להצלחה בתורה. אמר לו הרבי, שצריך הוא לדעת שלא הברכות תבאנה עליו את עיקר ההצלחה בלימוד התורה. "אדם צריך להתייגע בעצמו כדי ללמוד וללמד, ולא לסמוך רק על ברכות". אבל, המשיך הרבי, יש לי עבורך עצה כיצד בכל זאת תקבל ברכה ממני. קם האדמו"ר ממקומו, הוציא מארון הספרים שלו את הרשב"א, דיפדף עד הדפים האחרונים, שאחרי כל ספר, הנשארים בדרך כלל חלקים ולבנים, ואמר לו כדברים האלה: ראה, יש כאן דף אחד חלק, ועוד אחד ועוד אחד. לך תלמד סוגיה בעיון ובעמל, ואחר כך תמלא את הדפים הללו בחידושי תורה שלך, ותשאיר מקום לכמה שורות בשולי העמוד. כתבובא אלי אחר כך עם החידושים שחידשת, אקח גם אני את קולמוסי ואכתוב לך בשולי הוציא הצורך להשמיד, להרוג ולאבד את ברכה והצלחה... עד ששמעתי את הדברים יוצאים מפיו הרבי, חשבתי שהסיבה שמשאירים דפים ריקים בסוף הספר, היא בגלל הכורך, כדי שיהיה לו קל יותר לכרוך את הספר... עכשיו אני יודע שיש עוד סיבה לכך...
(עלינו לשבת)

"ישמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם ברית עולם" (ל,טז)
ושמרו בני ישראל את השבת שהוא העולם הבא, עולם שכולו שבת, שיהא להם לדירתם. וצריך לזה ברית עולם שהיא ביני ובין בני ישראל, שגוי העוסק בתורה חייב מיתה. ועל ידי התורה, האור שבה מחוירו למוטב.
(אלף המגן)

"אל יזור אף אדוני" (לב,כב)
כאשר היה ה"חם סופר" זצ"ל ילד קטן, הודיעו רבו הגאון "בעל הפלאה" זצ"ל, שב"מנ"ן" הבא יתחילו ללמוד פרק "אף על פי", הפרק החמישי של מסכת כתובות. והנה, עוד בטרם החלו ללמוד, היקשה הילד מדוע פתח רבי יהודה הנשיא את הפרק במילה "אף", הרי חז"ל אומרים (מדרש רבה אסתר, פרשה ט' פסיקה ג') "ארבעה הם שפתחו באף ואבדו באף, ואלו הן, נחש ושר האופים ועדת קורח והמן", וכו'. הנחש אמר "אף כי אמר אלוקים", שר האופים אמר "אף אני בחלומי", דתן ואבירם אמרו "אף לא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאותנו", וגם המן אמר "אף לא הביאה אסתר אל המשתה כי אם אותי". וכולם הלכו מן העולם בחרון אף. נהנה "בעל הפלאה" מאוד מהשאלה של הילד, והשיב לו תשובה מופלאה. שלושה עשר פרקים יש במסכת כתובות, כנגד שלוש עשרה מידותיו של הקב"ה, והפרק החמישי - "אף על פי" - הוא כנגד מידת "ארך אפיים", ולכן דווקא בפרק זה אפשר לתקן את

"העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממוצצית השקל לתת את תרומת ה' לכפר על נפשותיכם" (ל,טז)

שלא יוכל כל אחד ליתן כדי מתנת ידו והאחד מעט והאחד הרבה, אלא כולם צריכים לתת שיעור אחד, והוא מחצית השקל, ויהיו העשיר והעני שווים. ויש לכם משחצית השקל כיון שהקב"ה ציוה לתת מחצית השקל כדי לידע מניינם בלי שימנו אותם עצמם מחשש עין הרע, כפי שבארנו, למה ציוה הקב"ה להזהיר שהעשיר לא ירבה והדל לא ימעט. ואם תאמרו שאם היו עושים כן, לא היה ידוע מניינם, הרי אפשר היה לתקן זאת שכל אחד יתן מטבע אחד, העשיר מטבע גדול והעני מטבע קטן, ואיש לא יתן ב' מטבעות. ובכך לא היה החשבון מתקלקל, ויש לומר כיון שמחצית השקל שנצטוו היה כדי להציל מן המיתה, והכסף היה כופר נפש, בודאי העשיר והעני שווים, שאין נפשו של עשיר גדולה יותר מזו של העני, שאם העשיר יתן הרבה יאמרו הבריות: נפשו של העשיר שווה יותר ושובה יותר לפני הקב"ה. וטעות זו תבוא להם כשרואים שהקב"ה נתן ממון הרבה לעשיר, כדרך שטועים הרבה אנשים, לכן ציוה שהעשיר לא ירבה והדל לא ימעט, להודיע שכולם שווים לפני הקב"ה. ומפני שידוע הנסתרות מעשירי לזה ומעני לזה.
(מעם לועז)

מזקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

שנא בקנאותו המוסלמית, והאשימם בתמיכה בצרפתים. באותה תקופה החל רבי דוד, רב הקהילה (אחיו של האדמו"ר רבי ישראל זצ"ל, הבאבא סאלי) ללמוד את הסוגיות הקשורות בקידוש השם, ואת מות הקדושים של עשרת הרוגי מלכות. ימים מעטים לאחר ראש חודש כסלו הוציא הצורך להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים שבמחוזו, אלא שלא נקב מועד לביצוע גזר הדין. בשבת, י"ד בכסלו, לא לבש רבי דוד את בגדי הלבן השבתיים שלו, כמנהג המקובלים, אלא נשאר לבוש בגלימתו השחורה. הוא גם קיצר בסעודת השבת ופנה להסתגר בחדרו. כך עשה גם לאחר תפילת שחרית. בחצות היום הקיפו חיילים את שכונת היהודים, המלאה, והורו להם להתאסף בכיכר העיר. מובן, שכולם מיהרו לביתו של הרב לבכות ולהעתיר שיתחנן לבטל את רוע הגזירה. רבי דוד ניחם אותם לאמור שאומנם נגזרה גזירה ממרום, אבל הוא ביקש מהקדוש ברוך הוא שייטול את נפשו ובכך יכפר על כל בני הקהילה! תוך כדי דיבור, הגיעו לביתו חיילים וסיפרו שקיבלו פקודה להביא את הרב בפני המושל העריץ. הרב התלווה אל החיילים, וכל הקהל הלך אחריהם בדומייה. כשהגיעו לבית המושל, הודיע כרוז שכל הקהל ישוב לביתו. כל מי שישאר במקום, יומת. ועוד הודיע, שהמושל החליט שאין זה כדאי להרוג את כל היהודים, ובמקום זה הוחלט לקחת את נפשו של גדול העיירה וראשה! הכל פרצו בזעקת שבר. רק רבי דוד שמח, שתפילתו התקבלה; המושל בחר עבורו מיתה נוראה. קשרו אותו לפיתחו של קנה תותח, וירו פגז... אבלם של היהודים היה כה עמוק ורב, עד שהצורך הכריז שמי שיבכה ויקונן עליו - יומת. בני תפילתא מסרו לצורך את שארית רכושם, כדי להביא לקבורה את שרידי גופו הטהור של הרב, שמסר את נפשו למענם.

(מעין השבוע)

סח הגאון רבי עלואן אבידני זצ"ל מכורדיסטאן: פעם הייתי מהלך בדרך, ועיכבוני בישוב במרני, שם היו כעשרים משפחות בלא שוחט ומוהל. ישבתי עימם כמה ימים, והוצרתי לבקר ביקור נימוסין אצל מושל המקום, שייך בהאדין, ישיש כבן מאה שנה. היטה לי השייח חסדו, ואמר: "רק שאלה אחת לי אליך, חכם היהודים: מדוע עשיתם את העגל, במדבר?". עניתי בקול נמוך: "אני פוחד לומר את האמת... אמר לי: "אל תפחד. אמור את האמת, ולא יאונה לך כל רע!". אמרתי בקיאים אתם בתאריכים ובדברי הימים?". אמר לי: "כן". אמרתי לו: "היודע אתה שעם ישראל עלה ממצרים עם ערב רב, כלומר המון נוכרים, והם בעיקרם עשו את העגל?". אמר לי: "כן, אבל אין זה פוטר אתכם מאחריות. והראיה, שמשה שבר את הלוחות, וה' ביקש להשמידכם!". אמרתי: "אמת! אבל נמחל לנו, ונכנסו לארץ, ובנינו את בית המקדש. ועברו שנים רבות, והוא חרב ונבנה שוב. רק אחר כך הומצאה אמונת הנוצרים, ושנים רבות לאחריה קם נביאכם, האמת היא?". ענה: "אמת, נכון הדבר". אמרתי לו: "אם כן, כשהעגל נעשה היינו יחדיו, אנו היהודים ואתם הערב רב. ואם אנו אחוזני בנבנו הרי אתם אחוזתם בקרניו, ומדוע תאשים אותנו, והלא כולנו בסירה אחת"... ענו כל יועציו ואמרו: "צודק היהודי, ואין עליו תלונה!". נענה להם גם השייח, ופטרני לשלום...

מלמד שגם אם יהודי חוטא, אין הוא עושה זה בלב שלם וסופו לחזור בתשובה שלמה.

משה רבינו, הרועה הנאמן, מסר נפשו על עדתו באומר: "אם תשא חטאתם, ואם אין - מחנן נא מספרך". אף הגאון רבי דוד אבוחצירה זצ"ל מסר נפשו עבור בני עדתו, וכך היה המעשה. בשנת תר"פ שלט העריץ מולאי מוחמד באיזור תפילתא שבמרקו. הוא מרד בשלטון הצרפתי, והכביד את גזירותיו על היהודים אותם

זיזרת השבוע

כתוב ב' מקומות שלמדנו שיש חיוב לעשות מצוות ה' דוקא לשמה לשם ה'.

את התשובות יש לשלוח לפקס: 03 558 4485
בין הפותרים נכונה יוגרל (אחת לחודש)
אוגדן של עלוני ישא ברכה

פיתרון החידה מפרשת "תצוה" - ללז ברש"י. לא,טו ברש"י.

והייתם לי סגולה

סגולה להיות כל היום שמח וטוב לב ולהנצל מהדאגה, לומר מיד לאחר ברכות השחר בלי להפסיק בדיבור שלוש פעמים: "מיכאל הכהן הגדול שר ואפוטרופוס של ישראל" (סגולות ישראל מערכת ד' אות א').

(ישועה והצלחה)

מדברי ראש הישיבה הרב ר' יוסף מוגרבי שליט"א

זינוך הבנים

זינוך לנער - לא זינוק לנער

חינוך זו משימה קשה, מורכבת ומסובכת, הקושי הוא שהאבא צריך להיות מצוייד עם אורך רוח, ידע ורגש, מכיר בחינוך ויודע לרדת לאינטואיציה של הילד, וחש את נטיות ליבו. הוא צריך להיות לא קשה מידי ולא רכרוכי מידי. ועליו לדעת שכל חינוך מורכב משני גופים משותפים - מחנך וחניך, ובלי שני הצדדים אי אפשר לדבר על חינוך. ולכן על המחנך להתחזק ולזכור תדיר תפקיד נעלה זה של גידול דורות ללגיטו של מלך. הורה ומורה עוסקים בפרוייקט רוחני - בניינו של העם היהודי. כל ילד הוא פוטנציאל של גדול הדור הבא, ואין אושר גדול מכך להורים. אי לכך בודאי ששווה כל מאמץ. צריך לתפוס את הקשר ולהתחבר אל החניך, בצורה רכה ונעימה, ועלינו לזכור המילה "חנוך" היא עם כ' רפויה, ואם הכ' תהפוך לק' כי אז יהיה "חנוק". וכשתופסים את הילד בצורה חונקת, ביד קשה ותקיפה, הוא יברח ויבעט ולא יחזיק מעמד. ומאידיך גם יד רפויה, פינוק וותרנות, יד חופשית ומתירנית, לא תשיג דבר, הרי שחינוך אינו דבר כה פשוט. סיפר המשגיח הגה"צ מהר"ש וולבה זצ"ל: כשבאים אליו הורים ושוטחים בפניו את בעיותיהם החינוכיות, הוא שואל את האב והאם, האם הכיתם את הילד כשהיה קטן? והאב עונה: ודאי, חניכתי אותו שיעשה מה שאני רוצה, אני האבא! והרב אומר לו: עכשיו אתה משלם בעד המכות שנתת לו. הרבה פעמים המכות, היחס הנוקשה לילדים, אינו רצוי, ובגיל מאוחר הדברים צפים ועולים לילד. בשבילו זה צלקת ונוזק לכל החיים, ובשביל ההורים זה צער גדול ונוק בלתי הפיך. יתירה מזו, למרות שההורים חייבים לדאוג לילדים ולא ליצור מצב של "הפקרות" חלילה, ובהחלט צריך לפקח ולראות בחברת מי הם משחקים, מאידיך אין לסגור הרמטית את הילד לא לשחק ולא לדבר ולא ללכת. זה יוצר מחנק לילד ויביא אותו למרד. צריך למצוא לו תחליף, תעסוקה שונה, אבל לא ניתן לכלוא אותו ללא פעילות וללא חברה, ולמנוע ממנו אותם דברים שלדעתנו לא ראויים, כגון אם שכונת המגורים אינה סביבה ראויה שהילד יורשה לשחק שם, או אז במקביל עלינו למצוא תחליף על מנת שיוכל להתפרק ולהתעסק בדברים חיוביים בצורה מספקת נכונה וטובה. אם לא נשכיל להבין כמה "מהלכים קדימה" ולתת לילדינו את "הפתיחות" המותרת, הרי שיבקש וישיג זאת באיסור. ראוי להתייעץ עם רב המשפחה והכל לפי הענין, המקום והזמן, וה' יעזרנו.

שלום בית

זוסד בלי גבול

בספר "עולם חסד יבנה" מסופר שמצוין במידותיו ומופלא בחסדיו וצדקת פזרונו, היה רבי שרגא פייבל פראנק הגביר מאלקסוט-קובנה. כחמישים פועלים היו עובדים בבית החרושת לעורות שלו, חלק מהם היו מתגוררים בשכירות בדירות שבנה עבורם. בכל ראש חודש היתה אשתו מסתובבת וגובה את שכר הדירה. הגביר הכיר את פועליו, ומי שהיה קשה לו לשלם את שכר הדירה, הגביר היה מגיע בערב ראש חודש ומביא לפועל את הסכום כדי שלמחרת, לכשתבוא אשת הגביר לגבות את הכסף, יתן לה הפועל סכום זה. מעשה באשתו שבאה הביתה ולתדהמתה ראתה שהארון בו מונח הכסף פרוץ ודלתו שבורה, ובעלה נמצא בבית. לפליאתה הוא השיב: "היה כאן פלוני וביקש הלואה. חיפשתי את מפתח הארון להביא את הכסף ולא מצאתיו. הבנתי שהמפתח נמצא כפי הנראה בידך, או שהנחת אותו שלא במקומו. חשבתי בליבי: לומר לאותו אדם שיחזור כעבור שעתיים, כאשר תחזרי, הוא יחשוב שבודאי זה תירוץ והתחמקות, תהיה לו מכך עוגמת נפש ולבסוף הוא לא ישוב אלי לקבל הלואה. לומר לו שיחכה עד אשר תבואי, הרי לא ידעתי בעוד כמה זמן תחזרי, יתכן שכעבור דקות, ואולי שעה שעתיים. לשבת כאן ולהמתין, אף זו לא הרגשה הכי טובה, וישיבתו כאן תהיה מתוך אי נוחות. לבסוף באתי לידי החלטה ופעלתי לפיה, יצאתי לחצר, לקחתי את הברזל בו שוברים את הקרח ושברתי בו את דלת הארון. כדאי לשבור את הדלת, ובלבד שלא תהיה ליהודי הרגשה בלתי נעימה, ולו לשעה קלה..."

ועתה, אם הבוא נבוא לדברי רבותינו בעלי המוסר ראשונים כמלאכים, שעיקר החסד הוא בבית. איך צריכה להיות התנהגותנו זה כלפי זה? כמה חובתנו למנוע הרגשות "בלתי נעימות" מבן/בת זוגנו? האם אנו שלמים בזה? אם כן אשרינו. אך אם לא? נתחיל ואף פעם לא מאוחר, עם תפילה ורצון טוב, יזכנו ה' להגיע לשלימות הרצויה, אכ"ר.

אמרי שפר

- **הרה"ק רבי נחמן מברסלב אומר:** "קחו מזמרת הארץ" (בראשית מג,יא) - מגינת הארץ, שאין לך דבר המקים את הנפש כניגונים של בית אבא.
- **הרה"ק רבי משה ליב מסאסוב אומר:** יהודי, שאינו מתהלך בשמחה, ויוצא בריקוד על שהוא יהודי, הרי הוא כפוי טובה כלפי שמים. סימן הוא, שמעולם לא שמעה אוזנו את הברכה: "שלא עשני בוי".
- **הבעל שם טוב הקדוש אומר:** הריקודים לפני הקדוש ברוך הוא - תפילות הם.
- **הרה"ק רבי אהרון מקרלין אומר:** גדול כוחו של הריקוד, שהוא מרומם את האדם טפח מעל גבי הקרקע.

(פתגמים נבחרים)

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

✓ בשבת מוציאים שני ספרי תורה וקוראים בשני פרשת פרה עד פסוק ל"ב "והנפש הנוגעת תטמא עד הערב". ולדעת הרבה פוסקים אף קריאת פרשת פרה היא מצות עשה מן התורה, ואף על פי שיש חולקים על זה יש להחמיר כדעת האומרים שהיא מן התורה, ועל כן יקראוה בספר התורה הכשר ביותר שבבית הכנסת, והשליח ציבור והקהל יכוונו לצאת ידי חובה מן התורה.

✓ אחר קריאת פרשת פרה מפטירים ביחזקאל לו' "בן אדם בית ישראל יושבים על אדמתם", שכתוב בה: "וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'".

✓ אם טעה הקורא בתורה וסיים פרשת פרה בפסוק "ולגר הגר בתוכם לחוקת עולם" לא יצאו ידי חובתם, וצריך לחזור ולקרוא שנית מהפסוקים שהחסיר. ואם בירך העולה ברכת "אשר נתן לנו", יחזור לקרות, ואפילו אם קראו גם את ההפטרה בברכותיה, חוזר שוב ופותח הספר תורה ומתחיל מראש הפרשה עד "והנפש הנוגעת תטמא עד הערב". ואפילו הפסיק בפסוק "מים חיים אל כלי", גם כן לא יצא ידי חובתו וחוזר וקורא כאמור. ומכל מקום אם כבר בירך על ההפטרה לפניו ולאחריה ואחר כך נזכר, אין צריך לחזור ולברך ברכות ההפטרה כשמפטיר שנית. והמפטיר המברך עונה אמן אחר ברכת מקדש השבת.

✓ מצוה להזדר לקרוא ההפטרות מספר הכתוב על קלף ובכת"י, אפילו אם הוא רק ליקוט ההפטרות ולא נביא שלם. ואם אין ספר כזה, נכון יותר שיקראו מנביא שלם. ומכל מקום כבר נהגו לקרוא ההפטרה מתוך החומש, ומנהג קדמון הוא.

(ילקוט יוסף - מועדים)

קהילת "מקור חיים" יע"א, רבניה, האברכים וב"ב, בחורי הישיבה,
בנות המדרשיה, ילדי התלמוד תורה, משתתפי השיעורים ותומכי הקהילה
אבלים על הסתלקותו של מורי ורבי צניף תפארת, מחסי ומצודתי, עיר וקדיש
שקדשוהו שמים, דומה למלאך ה' ולבעל כנפים, רכב ישראל ושר הפרשים,
כאחד התרשישים ממשפחת רם מגזע ומן השורשים,
מחדיר תורה ויראה וכל מיני דבשים לעבדי ה' אשר ממנו מבקשים,
צדיק יסוד עולם, והנה שול"ם, הוד והדר בקדש נהדר, עמוד צלותהון דישראל,
אלוף מגדיאל, לבוש שני עם עדנים, הנהגותיו לאות ולמופת לחרשים ובונים,
אבינו רוענו, חיות נפשנו

כ"ק מרן האדמו"ר מנדבורנה זצוקללה"ה וזיע"א

תלמיד הייתי לרבי, כבודי ומרים ראשי,
להכיר טובה הרי זו עלי חובה לא אצא חופשי, על כל אשר גמלני,
מיום שהכירני, מפתו האכילני ומיינו השקני,
בעבותות אהבה כבן קרבני ומכל משמר שמרני,
אף לבית גנזיו הכניסני ומכל אשר ביקשתי לא מנעני.
ועתה חסרנו גברא רבא כותיה, אוי נא לנו כי חטאנו.
מי יתן לנו תמורתו, מי יתן לנו חליפתו, מי יתן לנו כפרתו.
יזכנו ה' להמשיך את הנהגותיו והוראותיו שלימדנו והינחנו ומעשיו יהיו נר לרגלנו
עד נזכה ונראה בפניו המאירים והמזהירים בתחית מתי ישראל,
בבוא גואל ובבנין אריאל, אכי"ר.

מנאי תלמידו הכותב בלב מורתך

מוגרבי יוסף